

obecní výbor nepovolil náležitých peněz k ústavům a zařízením, jichž jest k vykonávání místní policie třeba, a dále proto, že čištění cel náleží k obyčejným úkonům správy domu, jest soukromoprávní povinností obce a nemá s veřejnoprávními úkony obce nic společného. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Již judikátem č. 229 Nejvyššího soudu dříve ve Vídni uveřejněným pod č. 1652 sb. Nowak, bylo vysloveno a zevrubně odůvodněno, že předpis Šu 37 čes. ob. zř. platí pro všechny případy, ve kterých obec zanedbala povinnosti, které jí ukládá zákonná místní policie, ať již toto zanedbání záleželo v čemkoliv. K tomuto názoru přiklonil se i tento Nejvyšší soud na př. v rozhodnutí čís. 2450 sb. n. s., a není důvodu, aby se od tohoto názoru uchýlil, pročez možno odkázati jen na dotyčná rozhodnutí. Jest tudíž řešiti již jen otázku, zda čištění cely v obecní věznici náleží k veřejnoprávním povinnostem obce, či zdali náleží jen k jejím povinnostem jako vlastnice domu. Za správný nutno uznati názor první. Není o tom sporu (a také rekursní soud to přiznává), že prozatimní zajištění osoby podezřelé z trestného činu, náleží do oboru samostatné působnosti obce a že jest úkonem místní policie po rozumu Šu 28 čís. 2 obec. zř. a §§ 24 a 177 tr. ř. Nejen zatčení podezřelé osoby, nýbrž také její prozatimní zadržení, pokud nebude dodána soudu, náleží k úkonům obce v oboru veřejné správy. Nikoli jako vlastnice domu, nýbrž jako orgán veřejné bezpečnosti má obec věznici. Má ji k tomu cíli, by mohla splniti veřejnoprávní povinnost, kterou jí ukládá § 28 čís. 2 obec. zř., takže věznice náleží k oněm ústavům a zařízením, jichž jest k vykonávání místní policie třeba (§ 36 obec. zř.). Že přirovnání obce jako vlastnice věznice k soukromému vlastníku (nájemci domu) není případným ani co do čištění místností, vidno z toho, že jen obec a nikoli soukromá osoba jest oprávněna podezřelou osobu proti její vůli do věznice vsaditi. Zanedbá-li tedy obec, správně, zanedbají-li orgány obecní svou povinnost řádného čištění cel — jak to žaloba uplatňuje — jde o zanedbání povinnosti veřejnoprávní, jde o opomenutí něčeho, co náleželo obci konati v oboru místní policie, zejména když zákon v Šu 28 čís. 2 obec. zř. ukládá obci péči nejen o bezpečnost osob, nýbrž také jmění. Zcela stranou musí ovšem zůstat zde otázka, pokud obec ručí za zavinění svých orgánů z činu nedovoleného. Vyvozuje-li tedy žalobce nárok na náhradu škody z nedostatečného opatření obce, která se měla postarati, by zatčené osoby přišly do čistých cel, neb aspoň po každém zatčeném byla cela důkladně vyčištěna, vyvozuje jej ze zanedbání povinností místní policie, jde o případ Šu 37 čes. obec. zř., který je výjimkou z pravidla Šu 1338 obč. zák., a dokud nerozhodne politický úřad, zda jest obec povinna dáti náhradu, jest pořad práva vyloučen.

Čís. 6246.

Do usnesení prvního soudu za řízení k doplnění pozemkové knihy podle zákona ze dne 5. prosince 1874, čís. 92 z. zák. pro Čechy jest rekurs nepřipustným.

(Rozh. ze dne 8. září 1926, R I 786/26.)

V řízení za účelem doplnění pozemkové knihy odmítl s o u d p r v é s t o l i c e námitky účastníků. Rekursní s o u d napadené usnesení zrušil a nařídil prvnímu soudu, by o námitkách znovu rozhodl. N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud přijal a napadeným usnesením ve věci vyřídil rekurs do usnesení prvního soudu, které bylo vydáno v řízení za účelem doplnění pozemkové knihy podle zákona ze dne 5. prosince 1874, čís. 92 z. zák. pro Čechy. Tento zákon nemá však ustanovení, kterým se účastníkům přiznává právo opravných prostředků do opatření nebo usnesení za řízení podle tohoto zákona. Z toho, jakož i z toho, že dotyčné řízení jest jen formálním, koná se z úřední moci (§ 1) a pod bezprostředním dohledem presidenta zemského, pokud se týče krajského soudu nebo soudcovského úředníka k tomu ustanoveného (§ 14) a že po ukončení jednání se spisy od okresního soudce nebo jeho zástupce řízení provádějícího předkládají presidentu nadřízeného sborového soudu, by z úřední moci přezkoumal, zda v řízení bylo po zákonu postupováno (§ 30), dle čehož přezkum soudních opatření neb usnesení za řízení vydaných vyhrazen jest presidentům a nikoliv soudům rekursním, plyne, že rekurs do usnesení prvního soudu v řízení podle onoho zákona není přípustným a že nepřípustným byl i rekurs, jehož se týče napadené usnesení. Tento rekurs bylo odmítnouti. Ježto se tak nestalo, bylo dovolacímu rekursu toho se domáhajícímu vyhověti a se usnésti, jak se stalo.

Čís. 6247.

I manželce odděleně žijící lze po případě přiznati prozatimným opatřením přiměřené slušné výživné, aniž by se vyhledávalo osvědčení ohrožení ze spolužití s manželem.

(Rozh. ze dne 8. září 1926, R I 797/26.)

Manželka, odděleně žijící, žalovala manžela o placení výživného a domáhala se povolení prozatimního opatření odděleného bydliště (jež zde nepřichází v úvahu) a placením výživného. S o u d p r v é s t o l i c e povolil prozatimné opatření placením výživného, r e k u r s n í s o u d návrh manželčin zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dle §u 91 obč. zák. jest manžel povinen, by poskytoval manželce slušnou výživu, přiměřenou jeho majetkovým poměrům. Podá-li manželka žalobu o rozvod nebo rozluky, může žádati, by ji na dobu, než